

POSTANOWIENIE

15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 15 kwietnia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku S.M.

z udziałem P.T.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej S.M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku

z 2 czerwca 2023 r., II Ca 1256/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od S.M. na rzecz P.T. 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanej niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 2 czerwca 2023 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił apelację wnioskodawczynie S.M. od postanowienia Sądu Rejonowego w Białymstoku z 30 czerwca 2022 r. (pkt I) i zasądził od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika postępowania koszty postępowania odwoławczego.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wywiodła wnioskodawczynie, zaskarżając je w całości. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wskazując, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż dokonywanie przez zainteresowanych czynności faktycznych i formalnych zmierzających do ustalenia zakresu władztwa nad nieruchomościami nie wyklucza przyjęcia, że władztwo nad taką częścią nieruchomości ma charakter władania samoistnego, jak to wadliwie przyjęły w sprawie Sądy obu instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Skarga kasacyjna wnioskodawczynie nie zawiera argumentów dostatecznych dla uznania, że skarżąca skutecznie wykazała, iż w sprawie zachodzą powołane przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 4 k.p.c., skoro zgodnie z tym przepisem skarga jest oczywiście uzasadniona, gdy naruszenie przepisów prawa, którego dopuścił się

Sąd *meriti* przy wydawaniu orzeczenia, widoczne jest *prima facie*, czyli bez konieczności przeprowadzania wnikliwych analiz prawnych. Na skarżącym ciąży powinność przedstawienia we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnienia nie dowolnego kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa procesowego lub materialnego, lecz tylko takiego, które prowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skonstruowany przez skarżącego wywód prawny powinien wykazać, że rozstrzygnięcie sądu obarczone jest szczególną wadą dostrzegalną dla osoby dysponującej podstawową wiedzą prawniczą. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie jest władna przesądzić sama strona, lecz kompetencję do tego ma Sąd Najwyższy na etapie badania czy wystąpiły przesłanki tzw. przedsądu.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi jedynie polemikę z rozstrzygnięciem Sądów *meriti*, którą skarżąca stara się wykorzystać celem wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia, nieodpowiadającego oczekiwanemu rezultatowi. Skarżąca nie podjęła nawet trudu wskazania przepisów, których oczywiście naruszenie zarzucała. Tym samym, na etapie postępowania w ramach instytucji tzw. przedsądu, która służyć ma z założenia wyselekcjonowaniu skarg kasacyjnych traktujących o sprawach najistotniejszych, trudno Sądowi Najwyższemu doszukiwać się rażącego naruszenia przepisów, których skarżąca nie zacytowała. Oprócz wskazania na konkretne jednostki redakcyjne, na skarżącej spoczywał również ciężar wykazania, na czym owo naruszenie polega i dlaczego prowadzi do funkcjonowania w obrocie prawnym jawnie niesprawiedliwego rozstrzygnięcia. W związku z tym, że skarżąca opisanym obowiązkom nie sprostała, Sąd Najwyższy już na etapie wstępnej oceny zdadności skargi kasacyjnej do rozpoznania byłby zobligowany do poszukiwania uzasadnienia przesłanki przedsądu w całości argumentów przedstawionych przez stronę w ramach podstaw kasacyjnych, co skutkowałoby wypaczeniem sensu przepisu art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Jednocześnie warto odnotować, że nawet subiektywne przekonanie skarżącej o spełnieniu przesłanek zasiedzenia z art. 172 k.c. – tj. samoistnego posiadania i upływu stosownego okresu niezbędnego do jego stwierdzenia w skonfrontowaniu z lekturą motywów postanowień wydanych przez Sądy *meriti* nie

jest w stanie zaprzeczyć prawidłowości przeprowadzonego postępowania rozpoznawczego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 5 pkt 1, § 2 pkt 4 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

A.W.

[a.ł.]